

ning for at gaae saa vidt, som det er mit personlige Ønske at gaae, nemlig ganske at op-
hæve den hele Ehenbelovgivning, for endelig at
give Ehendet den samme borgerlige Ret, som
vi Andre nu i saa mange Aar have havt.

Alein: Jeg troer, at man vilde gjøre
Ehendet en meget daarlig Tjeneste ved ganske
at hæve Ehenbeloven. Forøvrigt er jeg enig
med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg
Amts 1ste Valgkreds (C. W. Nyholm) deri, at
den umistjendelige gode Hensigt, som den ærede
Forlagsstiller har havt med sit Forflag, neppe
derved vil blive naaet. Naar det ærede Med-
lem derimod meente, at man vilde opnaae Hen-
sigten ved at gaae et Skridt videre, ved nem-
lig ogsaa at forbyde at indføre i Skudsmaals-
bogen, hvor kort eller længe Ehendet har tjent
paa de forskjellige Steder, saa kan jeg for mit
Bedkommende ikke slutte mig til denne Udtal-
else. Det var navnlig hans Begrundelse af
denne Anskuelse, der foranledigede mig til at
begjære Ordet. Det ærede Medlem udtalte
med Eftertryk — og hans Henviisning til den
Stilling, han indtager udenfor Salen, giver
hans Udtalelse en særegen Vægt — at man
ved at gjøre den af ham anbefalede Forandring
i Lovgivningen vilde kunne vinde det meget
store Gode at formindste Fristelsen til For-
brudelser og derved altsaa gjøre Forbrudelser-
nes Antal her i Landet ringere. Hvis det
forholdt sig saaledes, var der ganske vist over-
ordentlig Meget, der talte for en saadan For-
andring i Lovgivningen; men jeg troer ikke, at
det forholder sig saaledes som af ham anført.
Sagen er den, at for at opnaae, hvad der til-
sigtes ved Forlaget, maatte man, som ogsaa
bemærket af det ærede Medlem, gaae endnu
videre, nemlig saa vidt at forbyde at give endog
løse Skudsmaal. Saalænge man lader Retten
til at give Skudsmaal udenfor Skudsmaals-
bøgerne blive staaende, vil det lettelig sees,
hvad der ogsaa blev udtalt af den ærede sidste
Taler, at der vil kunne fremkomme Forsælfkning
af løse Skudsmaal ligesaagodt som Forsælfkning
i Skudsmaalsbøgerne; og jeg skal sige til, hvad
ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de
Valgkreds (Luzen) anførte, at Falskneriet meget
lettere lader sig udføre i det første end i det

sidste Tilfælde, fordi det er vanskeligere at op-
dage, naar Skudsmaaleene blive henviste til løse
Blade, end naar de blive indførte i autoriserede
Bøger. Det kan ikke nytte, at man anstiller
theoretiske, abstracte eller doctrinaire Betragtning-
er over, hvad der maatte være meest stemmende
med almindelige Eighedsprinciper; man skal
tage Forholdene, som de ere, og da troer jeg,
at Sagen vil stille sig saaledes, at naar en
Mand søger Tjeneste hos en Anden, vil denne
Anden ganske naturligt anstille Undersøgelse om
den Tjenesteføgendes tidligere Forhold, kræve
Oplysning om, hvorvidt han tidligere har tjent,
hvorlænge han har tjent paa de forskjellige Ste-
der, og hvorledes han i det Hele har opført
sig paa disse forskjellige Steder. Afklaffer man
nu Skudsmaalsbøger, saa vil Bedkommende
forlange, og den Tjenesteføgende hurtigt lære, at
han for at faae Tjeneste maa forlyne sig med
løse Attester, der kunne give de Oplysninger,
der tidligere have været søgte i Skudsmaals-
bøgerne. Saaledes troer jeg, at Forholdet
da vil udvilde sig. Men de Personer, der skulde
være fristede til at forsælge Skudsmaalsbøgerne,
ville være endnu mere fristede til at skaffe sig
en Række løse Attester, som have et meget
glimrende Udseende, og for at jeg skal gjentage
det, det vilde være meget vanskeligere at op-
dage Falskneriet ved saadanne løse Attester end
i Skudsmaalsbøgerne. Vilde man forøvrigt
gaae saa vidt at forbyde Ehendet og Herflabet
indbyrdes at enes om, at den Ene giver den
Anden Vidnesbyrd, saa forekommer det mig,
at dette vilde være i højeste Maade unaturligt,
og at, hvis man vilde tænke paa noget Saa-
dant, det da med Føie vilde kunne siges, at
der skete et unaturligt Indgreb i den naturlige,
personlige Frihed. Det er jo Skik og Brug i
mange andre Forhold, at naar Personer, der
have havt med hinanden at bestille, skulle stilles
ad, giver den Ene en Udtalelse fra sig lige-
overfor den Anden, en Erklæring, som kan
tjene Bedkommende til Anbefaling ved en an-
den Leilighed. Man kunde maaskee tænke, at
den Fremgangsmaade kunde benyttes, som, saa-
vidt jeg mindes, paa et tidligere Stadium af
denne Sags Behandling er bleven bragt paa
Bane, nemlig at ordne Sagen saaledes, at
man forbyd Huusbonden at give Ehendet et